

„Cultura e puterea popoarelor”

BANCHETUL

REVISTA FUNDAȚIEI CULTURALE „ION D. SÎRBU” PETROȘANI
APARE SUB EGIDA UNIUNII SCRITORILOR DIN ROMÂNIA

Anul VIII, nr. 85-87 (ianuarie-februarie-martie), 2023

„Trecătorule, nu mă judeca după cele ce le-am făcut, ci după cele ce le-am refuzat a le face!”

Ionuț CARAGEA

POEME

*„Să vezi doar noul poem
cum iese din tine
ca un nou-născut”*

Anestezi

să stai întins
pe patul de frunze
și să spui:

toamna
e cel mai frumos anotimp
hainele ei atrăgătoare
vocea ei liniștitoare
vântul ei mângâietor
cerul senin al ochilor ei
pe care trece stolul de păsări
ca un poem de dragoste
îndreptându-se către
supremul cititor

să închizi apoi ochii
așa cum fac, de obicei, vizitorii
fiecare celulă a ta
să fie o poartă deschisă
fiecare gând o îmbrățișare

să stai așa
anesteziat de această
sublimă frumusețe
și să nu observi
norii care se apropie
ca niște doctori grăbiți

să simți, brusc
doar picătura rece de ploaie
cum intră ca un scalpel
în sufletul tău, în amintirile tale
iar tu, să nu poți face nimic

să vezi doar noul poem
cum iese din tine
ca un nou-născut

cum crește într-o clipă
cât alte poeme într-o viață
cum pleacă în lume
chemat de ochii altora

iar tu, să rămâi singur
pe banca din parc
privind trecătorii
privind cum însăși toamna se duce
fluturând din batista ultimei frunze

apoi să simți
aerul rece cum te învăluie
și primul fulg de zăpadă
cum intră în tine
ca un scalpel
de data aceasta
fără anestezi

Zi toridă – ulei pe PFL – 40x32 cm

să tremuri, să tremuri
să te doară
și să vrei, doar atât
să vină mai repede
primăvara

să dormi pe patul de flori
și să nu te mai trezești
niciodată

Foraj de mare adâncime

din pământul ăsta
de cifre înghesuite
de cifre stratificate
de conturi contabile
din pământul ăsta
în care oamenii și-au investit
timpul, banii, viața însăși
din pământul ăsta
cu care mă lupt
ca un luptător de greco-romane
încercând să rămân
cât mai mult în picioare
din pământul ăsta
care-și bagă-n ochii mei
degetele ascuțite
pentru a mă lăsa
fără lacrimi, fără suflet
din pământul ăsta
eu scot țiteiul
care aprinde candela
inimilor voastre

îl scot folosind
gândul meu ca o freză
și sentimentul ca un tăiș
cu vârful de diamant

În orice toamnă există primăvară

în ziua aceasta
de toamnă târzie
nu voi scrie
despre frunzele care cad
și nici despre ploii

în ziua aceasta voi scrie
despre minunea aceea
pe care mulți o consideră
o anomalie
despre florile alb-roz
și frunzele verzi
ale castanilor

de fapt, natura
încearcă să ne spună
că-n orice toamnă
există primăvară

vezi, tu
chiar și poemul acesta
a înflorit
în ochii tăi

e alegerea mea
e dorința mea de a rămâne
alături de tine

eu m-am născut primăvara
și voi purta primăvara
în suflet
oriunde voi merge

iar Dumnezeu
mă va ține de mână
așa cum raza soarelui
ține creanga
pe timpul frigului

și poate că
într-un vis
iți voi trimite poemul
pe care-l voi scrie
dincolo

să știi și tu
că-n orice moarte există

veșnicie

Frunza

prima oară am cunoscut-o
pe timpul primăverii
abia venise pe lume
era fragedă și cuminte
obrajii ei străluceau
ca smaraldul

creanga o ținea strâns la piept
alăptând-o cu sevă
soarele se juca cu ea
ajutând-o totodată să crească
vântul îi spunea povești
aduse din toate cele patru
colțuri ale lumii
Crișul îi fredona
o melodie-n surdina

am mângâiat-o cu grijă
așa cum se mângâie un copil
s-a bucurat cu toate că aflase deja
cât de nedrepti sunt unii oameni
cu arborii, cu pădurile
i-am promis că voi reveni
și m-am ținut de cuvânt

pe timpul verii
era deja la maturitate
după nervurile sale puternice
se vedea că-și trăiește viața din plin

am atins-o ușor
așa ca un salut prietenesc
s-a bucurat din nou
o bucurie fără cuvinte
pe care o simțeam
până la rădăcinile
sufletului

ne-am revăzut în octombrie
culoarea ei se schimbase
chiar și mie îmi apăruseră
câteva fire albe
am atins-o și m-a întrebat
despre viața de dincolo
eu fiind mai bine familiarizat
cu pământul

i-am spus să stea liniștită
i-am povestit despre transformare
despre ciclicitate
despre rădăcina copacului
prin care ea va urca
și va da naștere altei frunze

am simțit-o împăcată
pregătită pentru ultimul dans
în brațele vântului

și totuși, înainte de despărțire
m-a întrebat:

tu, tot poet ai fost înainte?

Staule la Săușa – ulei pe PFL – 20x50 cm